

POSTANOWIENIE

25 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Władysław Pawlak

na posiedzeniu niejawnym 25 czerwca 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa M.W., G.W., D.S. i S.S.

przeciwko Bank spółce akcyjnej w W. poprzednio Bank1 spółka akcyjna w W.

o ustalenie i zapłatę, ewentualnie o ustalenie i zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej w W. poprzednio Bank1 spółka akcyjna w W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z 28 października 2025 r., I ACa 1954/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 2768 (dwa tysiące siedemset sześćdziesiąt osiem) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanemu niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

[PG]

UZASADNIENIE

Powodowie – M.W., G.W., D.S. i S.S. - pozwem z 5 sierpnia 2022 r., następnie zmodyfikowanym, skierowanym przeciwko Bank1 S.A. z siedzibą w W. (obecnie: Bank S.A. w W. – KRS nr [...]), wnieśli o: ustalenie nieważności umowy kredytu na cele mieszkaniowe [...] nr [...] zawartej 2 września 2008 r. w K.

pomiędzy M.W., G.W., D.S., S.S., a Bank2 Spółka Akcyjna z siedzibą w W., którego następcą prawnym jest Bank1 S.A.; zasądzenie od pozwanego Bank1 S.A. z siedzibą w W. na rzecz powodów M.W. i G.W. łącznie kwoty 70.042,48 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 2 sierpnia 2022 r. do dnia zapłaty tytułem rat kapitałowo - odsetkowych uiszczonych przez powodów od 1 października 2008 r. do 2 stycznia 2012 r., a także zwrotu opłaty od kredytu i prowizji od udzielonego kredytu oraz kwoty 57.965,72 CHF z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 2 sierpnia 2022 r. do dnia zapłaty tytułem zwrotu rat kapitałowo - odsetkowych uiszczonych przez powodów od 1 lutego 2012 r. do 3 grudnia 2021 r., ewentualnie, domagali się ustalenia, że wyszczególnione postanowienia spornej umowy kredytu na cele mieszkaniowe [...] nr [...] z 2 września 2008 r. w K. są bezskuteczne wobec powodów; zasądzenia od pozwanego na rzecz powodów łącznie kwoty 121.361,56 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 2 sierpnia 2022 r. do dnia zapłaty tytułem zwrotu rat kapitałowo - odsetkowych uiszczonych przez powodów ponad kwotę faktycznie należnych rat kredytu uregulowanych na rzecz pozwanego od 1 października 2008 r. do 3 grudnia 2021 r.

W odpowiedzi na pozew pozwany Bank wniósł o jego oddalenie w całości, podnosząc, że kwestionowana przez powodów umowa stanowi ważne i skuteczne zobowiązanie, bowiem nie narusza obowiązujących przepisów prawa (w tym bankowego), natury stosunku prawnego, zasad współżycia społecznego czy też dobrych obyczajów. W ocenie pozwanego wiążąca strony umowa kredytowa nie zawierała klauzul abuzywnych, a jej postanowienia były indywidualnie negocjowane i nie naruszały interesów konsumentów. Bank stwierdził, iż w trakcie procedury zawierania umowy prawidłowo wywiązał się z obowiązków informacyjnych, udzielając kredytobiorcom niezbędnych pouczeń w przedmiocie ryzyka związanego z umową kredytu powiązanego z walutą obcą. Powodowie zaakceptowali to ryzyko, świadomie decydując się na zawarcie tego typu umowy z uwagi na jej ówczesne korzyści ekonomiczne. Pozwany podkreślił, że stosowane przez niego do przeliczeń tabele kursów walut obcych odzwierciedlały realia rynkowe i miały charakter obiektywny. Z uwagi na powyższe okoliczności, Bank, w konsekwencji, uznał roszczenia powodów za bezpodstawne, aczkolwiek w razie ewentualnego

stwierdzenia abuzywności poszczególnych postanowień powyższej umowy, dostrzegł możliwość jej utrzymania w zmienionym kształcie.

Odnośnie do okoliczności stanu faktycznego sprawy powodowie – jako konsumenci - dnia 2 września 2008 r. zawali z Bank2 S.A. umowę kredytu na cele mieszkaniowe [...] nr [...]. Powodowie wspólnie zaciągnęli ten kredyt celem zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych M.W. i G.W., D.S. i S.S. (rodzice M.W.) przystąpili do powyższego kredytu, aby zwiększyć zdolność kredytową córki oraz zięcia. Kredyt nie był związany z działalnością gospodarczą powodów i jako ich pierwszy kredyt służył zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych M. i G. małżonków W., poprzez finansowanie zakupu spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego nr [...] położonego w K. na os. [...] nr [...] oraz refinansowanie kwoty 24.500 zł wniesionej tytułem zadatku. Kredyt został wypłacony i następnie był spłacany w walucie PLN przy zastosowaniu waloryzacji kursem CHF, przy czym spłaty dokonywali wyłącznie powodowie - małżonkowie M. i G. W.

Wyrokiem z 11 kwietnia 2023 r. Sąd Okręgowy w Krakowie, w szczególności, ustalił, że umowa kredytu na cele mieszkaniowe [...] nr [...] zawarta pomiędzy powodami – M.W., G.W., D.S., S.S. - a poprzednikiem prawnym strony pozwanej tj. Bank2 S.A. z siedzibą w W. w dniu 2 września 2008 r. jest nieważna (pkt I); zasądził od strony pozwanej Bank1 S.A. z siedzibą w W. na rzecz powodów M.W., G.W. łącznie kwoty: 70.042,48 zł oraz 57.965,72 CHF - obydwie z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26 listopada 2022 r. do dnia zapłaty (pkt II); oddalił powództwo główne o zapłatę w pozostałej części (pkt III).

Apelację od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie wniósł pozwany zaskarżając wyrok w części, to jest odnośnie do pkt.: I, II oraz IV, jednocześnie zarzucając naruszenie wyszczególnionych apelacją przepisów postępowania oraz przepisów prawa materialnego (m. in. art. 385¹ k.c. oraz art. 385² k.c.; art. 410 § 1 i 2 k.c.). We wnioskach apelacji pozwany, między innymi, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie wyroku w tym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. W dalszej kolejności pozwany Bank wniósł o docelowe zastosowanie tzw.: teorii salda.

W odpowiedzi na apelację powodowie wnieśli o jej oddalenie, a następnie pismem procesowym z 20 sierpnia 2024 r. cofnęli pozew w części dotyczącej żądania zasądzenia od strony pozwanej na rzecz dwóch powodów: M.W. i G.W. kwoty 70.042,48 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 26 listopada 2022 r. i kwoty 33.755,21 CHF z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 26 listopada 2022 r. (k. 517).

W ocenie Sądu Apelacyjnego w Krakowie sporna umowa kredytowa zawierała kilka postanowień, które należało zakwalifikować, jako niedozwolone postanowienia umowne, między innymi, zapisy oddające Bankowi uprawnienia do kształtowania metody określania wysokości kursu CHF w stosunku do PLN, według którego była określana wysokość świadczeń powodów, postanowienia, które zezwalały na nieograniczoną waloryzację świadczeń, która mogła prowadzić do niewypłacalności powodów, stając się jednocześnie źródłem przychodów Banku oderwanych od kosztów użyczenia kredytobiorcom kredytu w walucie polskiej. Jak zauważył Sąd II instancji wszystkie te postanowienia były korzystne dla przedsiębiorcy - Banku i wywoływały negatywne skutki finansowe po stronie konsumentów - kredytobiorców. W ocenie Sądu odwoławczego stwierdzenie abuzywności głównych postanowień umowy, które nie były przedmiotem uzgodnień z powodami na etapie zawierania umowy, sprzeciw powodów w kwestii związania ich umową oraz niemożność pozostawienia umowy w obrocie prawnym bez abuzywnych postanowień zasadnie obligowało Sąd Okręgowy do ustalenia nieważności umowy w oparciu o art. 385¹ § 1 k.c. Sąd Apelacyjny nie miał wątpliwości, że postanowienia umowy, odnoszące się do waloryzacji w oparciu o kurs waluty szwajcarskiej, określały główny przedmiot umowy, odróżniając ją w zasadniczy sposób od klasycznej umowy o kredyt w złotych polskich. Jak stwierdził Sąd II instancji umowa została zakwalifikowana jako abuzywna nie tylko z uwagi na sposób określania kursu CHF, lecz także z powodu nieograniczonego ryzyka kursowego, wpisanego w istotę tej umowy. Dlatego zastąpienie kursów z Tabeli średnim kursem NBP nie mogłoby doprowadzić do uznania, że umowa przestała zawierać abuzywne postanowienia. Jak zważył Sąd II instancji Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że umowa rażąco naruszyła interes konsumentów oraz że bez postanowień o waloryzacji umowa taka nigdy nie zostałaby zaoferowana i zawarta.

Z treści umowy wynikało, bowiem, że zawierała ona postanowienia zakładające rażąco nierównowagę stron na niekorzyść kredytobiorców. W ocenie Sądu II instancji umowa kredytu, zawierająca mechanizm nieograniczonej waloryzacji świadczenia, oderwany od zapewnienia Bankowi godziwego, a nie nieuzasadnionego zysku kosztem konsumenta nie mogła, w efekcie, zostać uznana za ważną świetle art. 385¹ k.c. oraz 385² k.c. Roszczenie pieniężne powodów znajdowało, natomiast, oparcie w art. 410 § 1 i 2 k.c. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego w przedmiotowej sprawie, jak zważył Sąd Apelacyjny w Krakowie, znajdowała zastosowanie „teoria dwóch kondykcji”, a nie sugerowana przez pozwany Bank tzw.: „teoria salda”. Ta ostatnia, bowiem, nie znajduje w polskim prawie cywilnym dostatecznego oparcia, a prawo unijne, w interpretacji dokonanej przez Trybunał Sprawiedliwości, poprzez zapisy stosownej Dyrektywy 93/13 jedynie postuluje wprowadzenie do prawa krajowego przepisów umożliwiających realizację prawa wspólnotowego poprzez stosowanie „teorii salda”. Sąd Apelacyjny nie miał wątpliwości, że roszczenie powodów o zapłatę było wymagalne i jako takie powinno było zostać uwzględnione przez Sąd Okręgowy. Zarzut zatrzymania, ostatecznie, nie mógł zostać uwzględniony także z tej przyczyny, że w sprawie doszło do skutecznego umorzenia potraconych wierzytelności pieniężnych. Zarzut potrącenia został ostatecznie uwzględniony, z tym, że w oparciu o okoliczności podane i udokumentowane przez powodów przy częściowym cofnięciu pozwu. Roszczenie strony pozwanej dotyczące tzw. „urealnienia kwoty kapitału”, nie znalazło podstawy prawnej. W tym zakresie, jak stwierdził Sąd odwoławczy, nie mogło być przedmiotem potrącenia

Ostatecznie wyrokiem z 28 października 2025 r., Sąd Apelacyjny w Krakowie, w szczególności, uchylił zaskarżony wyrok w punkcie II w części zasądzającej kwotę 70.042,48 zł oraz kwotę 33.755,21 CHF z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od tych kwot i w tym zakresie umorzył postępowanie w sprawie (pkt 1); oddalił apelację w pozostałej części (pkt 2).

Pozwany skargą kasacyjną zaskarżył powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 28 października 2025 r. w części, to jest odnośnie do pkt.: 1 (w zakresie w jakim Sąd II instancji nie uchylił wyroku Sądu I instancji odnośnie do kwoty 24.210,51 CHF wraz z odsetkami ustawowymi od tej kwoty od 26 listopada 2022 r.

do dnia zapłaty), 2 oraz 3. Skargę tę pozwany oparł na zarzutach naruszenia przepisów prawa materialnego, tj.: art. 385 § 2 k.c. w zw. z 385¹ § 1 k.c., art. 385¹ § 2 k.c. w zw. z art. 65 § 1 i 2 k.c., art. 358 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. XLIX ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku - Przepisy wprowadzające kodeks cywilny oraz art. 41 ustawy z dnia 29 kwietnia 1936 roku - Prawo wekslowe; art. 385¹ § 1 i 2 k.c. i art. 6 ust. 1 Dyrektywy Rady 93/13/EWG z 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich („Dyrektywa 93/13”); art. 385¹ § 2 k.c. w zw. z 385¹ § 1 k.c.

Na podstawie art. 398⁴ § 2 k.p.c. w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 2 oraz 4 k.p.c. skarżący wniósł o przyjęcie jego skargi do rozpoznania, ze względu na - istnienie potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj. art. 385¹ § 1 i 2 k.c. – jak wskazał skarżący – w orzecznictwie istnieją, bowiem, rozbieżności odnoszące się do konsekwencji przyjęcia, że klauzula indeksacyjna ma charakter abuzywny. Należy zatem te rozbieżności usunąć. Zdaniem strony skarżącej ocenić i przesądzić należy, czy możliwe jest usunięcie klauzuli abuzywnej wyłącznie w zakresie odniesienia do stosowania przez bank tabel kursowych i przeprowadzenie tego działania z jednoczesnym uwzględnieniem pierwotnej woli obu stron umowy co do istotnych postanowień umowy kredytu oraz uwzględnieniem charakteru, ogólnej systematyki i całokształtu postanowień umowy, przy jednoczesnym uwzględnieniu interesu konsumenta i dobrych obyczajów. Należy jednoznacznie przesądzić, czy rekonstrukcja taka może nastąpić poprzez sięgnięcie do przepisu prawa o charakterze dyspozytywnym, tj. art. 41 Prawa wekslowego lub art. 358 k.c., w brzmieniu nadanym nowelizacją z dnia 23 października 2008 r. Jak podkreślił skarżący istotą sprawy jest zatem ocena skutków stwierdzenia abuzywności klauzul indeksacyjnych. Materia ta była kilkakrotnie podejmowana przez Sąd Najwyższy. Nie usunęło to, w ocenie skarżącego, wątpliwości niektórych składów orzekających w sądach powszechnych - czego przykładem jest skarżony wyrok - a sytuacja ta wciąż powoduje rozbieżności w orzecznictwie. W opinii skarżącego, w ocenie skutków abuzywność trzeba odrzucić możliwość unieważnienia tego rodzaju umów. Abuzywność klauzuli nie jest równoważna z sankcją bezwzględnej nieważności klauzuli sprzecznej z ustawą. Taka sankcja nie wynika jednoznacznie z normy

zawartej w art. 385¹ § 1 k.c., a co jeszcze istotniejsze, nie ma umocowania w Dyrektywie 93/13, której implementację stanowi rzeczona norma. Nieważność jako skutek abuzywności nie jest także preferowana przez orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE). Z powyższych względów, skarżący opowiedział się za przyjęciem poglądu umożliwiającego utrzymanie umowy kredytu w mocy, przy jednoczesnym zastosowaniu przepisów dyspozytywnych, które umożliwiają przeliczenie zobowiązania po kursie średnim NBP. Podkreślił przy tym, że przyczyną uznania klauzul waloryzacyjnych za abuzywne była wyłącznie okoliczność dowolności w ustalaniu przez banki, w tym skarżącego, kursu waluty. Osią sporu w tego rodzaju postępowaniach nie jest zatem sam fakt ryzyka zmiany kursu waluty, a wyłącznie sposób ustalania tego kursu. Nie powinno zatem budzić wątpliwości, że zgodną intencją stron umów kredytów indeksowanych i denominowanych do waluty obcej, przy zawarciu umowy była waloryzacja zobowiązania. Jediną więc możliwością przywrócenia równowagi kontraktowej stron jest, w ocenie skarżącego, poszukiwanie nowego miernika służącego do waloryzacji zobowiązania wynikającego z ważnego stosunku prawnego - umowy kredytu.

Odnosnie do wykazania powołanej przez autora skargi przyczyny kasacyjnej z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. skarżący nie zaprezentował żadnego wywodu prawnego, mającego dowieść, że jego skarga jest oczywiście uzasadniona.

We wnioskach skarżący domagał się, w szczególności, uchylecia zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu I instancji w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę powodowie wnieśli: o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; w przypadku, zaś, przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania o oddalenie skargi kasacyjnej w całości; wnieśli też o „zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów M.W. łącznie oraz D.S. i S.S. łącznie kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych oraz zwrotu opłat skarbowych od udzielonych pełnomocnictw”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, Nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Skarżący powołał się w skardze kasacyjnej na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c., lecz żadna z nich nie wystąpiła.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu

Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ., z 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, nie publ. i z 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, nie publ.).

W odniesieniu do podnoszonych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania kwestii prawnych i wątpliwości interpretacyjnych dotyczących tzw. kredytów frankowych należy stwierdzić, że zostały już one wyjaśnione szczegółowo w orzecznictwie sądowym (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego w sprawach I CSK 2225/23, I CSK 2268/23, I CSK 2291/23 i I CSK 2334/23 oraz wyroki w sprawach II CSKP 957/23, II CSKP 1002/23, II CSKP 1956/22, II CSKP 2164/22 i II CSKP 2295/22, II CSKP 690/23, II CSKP 1996/22, II CSKP 2231/22 i II CSKP 278/23, II CSKP 380/23, II CSKP 617/23).

Przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c. oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. W wypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie. Powinna w związku z tym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75, z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 589/14, nie publ.). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15 nie publ. i przywołane tam orzecznictwo).

Skarżący w żaden sposób nie wykazał, że jego skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna w przedstawionym wyżej rozumieniu przesłanki przyjęcia jej do rozpoznania.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a o kosztach postępowania

kasacyjnego orzekł zgodnie z art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c., przy uwzględnieniu § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt. 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (jedn. tekst: Dz. U. z 2026 r., poz. 1564), a także mając na względzie poniesione przez powodów opłaty skarbowe od udzielonych pełnomocnictw w postępowaniu kasacyjnym (k. 682-686). Orzeczenie o odsetkach od zasądzonych kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym znajduje uzasadnienie w art. 98 § 1¹ k.p.c. w zw. z art. 19 ust. 1 i art. 31 ustawy z dnia 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 614) oraz przy uwzględnieniu § 2a rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 sierpnia 2014 r. w sprawie określenia brzmienia klauzuli wykonalności.

Na marginesie należy wskazać, że w zdaniach odrębnych do uzasadnień wyroków Sądu Najwyższego w sprawach II CSKP 377/22 i II CSKP 395/22 oraz w zdaniach odrębnych do wyroków Sądu Najwyższego w sprawach II CSKP 616/22, II CSKP 701/22 i II CSKP 1511/22, podjęto próby rozwiązania zagadnień prawnych związanych z klauzulami przeliczeniowymi i klauzulami walutowymi, w tym klauzulami ryzyka walutowego - przy uwzględnieniu orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej - na tle konkretnych stanów faktycznych w odniesieniu do problematyki nieważności umów kredytowych indeksowanych i denominowanych do waluty obcej, zawieranych z konsumentami, jednak zaprezentowane tam koncepcje nie zyskały akceptacji w orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych.

Władysław Pawlak

[PG]

[SOP]

